

עמ"ת 71794/09/16 - נסים סבח יוז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 71794-09-16 סבח יוז (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני העורר נגד המשיבה	כבוד השופט אלון אינפלד נסים סבח יוז (עציר) ע"י ב"כ עו"ד בני זיתונה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרית אלישע אל עמי, תביעות דרום
--------------------------------	---

החלטה

לפני ערר על החלטות בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת ש' שיטריט) מיום 29/09/2016 בהן הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. זאת, לאחר שמצא ראיות לכאורה לעבירת הגניבה, קבע כי נוכח עברו קיימת עילת מעצר, וכי החלופה שהוצעה אינה מתאימה.

הרקע וההחלטה:

- נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת גניבה. על פי כתב האישום, סמוך לשעה 12:57 ביום 7.9.16, נכנס העורר לחנות, הבחין בטלפונים ניידים בתיק של אחד העובדים, נטלם, נשאם ויצא מן החנות.
- בד בבד עם הגשת כתב האישום התבקש מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בבקשה, אזכרה המדינה את הראיות בתיק וטענה למסוכנות של העורר על יסוד עברו הפלילי הכולל הרשעות רבות בעבירות סמים, רכוש והפרת הוראה חוקית, עונשי מאסר בפועל ועונשי מאסר על תנאי, בהם מאסר על תנאי בן 5 חודשים התלוי ועומד נגדו.
- הסנגור חלק על קיומן של ראיות לכאורה, ואף טען להעדר עילת מעצר, ומכל מקום לעילה מוחלשת בלבד, נוכח העבר הפלילי. כחלופת מעצר, לפי הצורך, הציע את אשת העורר.
- על יסוד טיעון המדינה ותיק החקירה, הגיע בית משפט השלום למסקנה כי ישנן ראיות לכאורה. על פי החלטת בית משפט השלום, המדובר בחנות למכירת מנורות והמתלון הוא עובד בחנות. לדברי המתלון, בשלב מסוים נכנסו לחנות שני אנשים, ישראלים מעל גיל 45. האחד שוחח עם המתלון. האחר, במקביל, מבלי שהמתלון הבחין בכך, ניגש לתיק של המתלון שהיה מונח על אחד הכיסאות בחנות, וגנב ממנו שני טלפונים השייכים למתלון. המתלון לא ראה את הגניבה עצמה, אך הבין כי התרחשה באותה עת בה היו השניים בחנות. כן ציין כי, באותה עת, לא היו אחרים בחנות וכי יש מצלמות אבטחה במקום.

5. עוד מצוין בהחלטה כי למחרת יום תלונתו הגיע המתלונן למשטרה ומסר דיסק ובו שני סרטונים שהורדו ממצלמת האבטחה בחנות. המתלונן טען כי, בצפייה בסרטונים, ראה את הגנב מתכופף לתיק ולוקח את הטלפונים הניידים.
6. בית המשפט התייחס גם ל"תמונות סטילס שצורפו לחומר החקירה", אשר מהן מסיק בית המשפט כי החנות הייתה כמעט ריקה, למעט עובד על סולם וגברת עם תינוק, שעמדה רחוק מהכיסאות עליהם מונח התיק. בית המשפט מצא כי בתמונות נראים המשיב ואחר התוך החנות, כאשר המשיב לבוש חולצת טריקו אפורה צמודה עם שרוול קצר, שערו הקצוץ מסורק כלפי מעלה ומבנה גופו רזה. בית המשפט ציין כי המשיב נראה בחלק מן התמונות "שהוא מביט סביבו ולאחר מכן, עושה צעדיו מחוץ לחנות".
7. בית המשפט מציין כי "גרסת המתלונן מתחזקת לאחר עיון בסרטים שהורדו ממצלמת האבטחה". בסרט אחד אשר הוצג לעורר בחקירה הוא מזהה עצמו כמי שנכנס לחנות, על מנת לקנות דברים לחג, כדבריו. לגבי "הסרט השני", בו נראית דמות אשר לוקחת דבר מה מהתיק שהיה מונח על אחד משני הכיסאות, לא זיהה עצמו העורר, וללחצו של החוקר אמר "אני אומר לך שזה לא אני ואין לי מה להוסיף יותר".
8. בית משפט השלום מציין כי "איכותו של הסרטון השני אינה טובה; הצילום מושחר ולא מעט, ולא ניתן לזהות בבירור את פני הדמות אשר נטלה את הטלפונים מהתיק". יחד עם זה שוכנע בית המשפט כי הדמות הנראית בסרטון זה היא דמות העורר, על יסוד זהות התסרוקת, צורת החולצה והמכנסיים, מבנה הגוף ותנועות הגוף.
9. בית משפט השלום קבע כי קיימות ראיות לכאורה, נוכח שילוב הראיות, בהן: הודעת המלונן, העובדה כי החנות הייתה כמעט ריקה מקונים, כי העורר היה קרוב לכיסאות שם היה התיק מונח, כי סמוך לאחר עזיבת העורר והאחר התגלתה הגניבה, כי העורר נראה קודם לכן מביט סביב ובשים לב למסקנות שהסיק בית המשפט מ"הסרטון השני".
10. על כך הוסיף בית המשפט גם את דברי העורר, לפיהם נערך עליו חיפוש ביציאתו מהחנות, לא נמצא דבר והוא שוחרר. כן שקל בית המשפט לחובתו של העורר את העובדה כי בחקירתו אישר כי היה ב"מתחם רמי לוי" סמוך למועד האירוע, אך לא אישר תחילה כי היה בחנות למכירת אביזרי תאורה, אלא השיב כי "יכול להיות". לאחר שהוצג לו הסרטון הראשון, זיהה את עצמו, אך לא ידע להשיב מדוע נכנס לחנות והשיב "לא זוכר. נכנסתי לראות דברים לחג...".
11. בסוף החלטתו, הדגיש בית המשפט כי הוא מודע לכך שאנשים נוהגים להיכנס לחנויות על מנת להתרשם מהמרכולת, מבלי ליצור קשר עם המוכרים, עוזבים את החנות מבלי לרכוש דבר, ואין בכך כדי להחשיד. אולם, בית המשפט התרשם מהצילומים כי ניכר שהעורר הביט סביבו ולא הסתכל כלפי מעלה, למקום בו תלויים המוצרים (מנורות תקרה). זאת, כאשר בית המשפט מתרשם, לפי המבט, כי הוא "בוחן סיכון סיכוי".
12. לעניין עילת המעצר, עמד בית המשפט על כך שמדובר במי שהפר הוראה חוקית שלוש פעמים במהלך שנת 2015, עת אמור היה לשהות במעצר בית, בפיקוח אשתו, המוצעת כערבה גם כאן. כן ציין בית המשפט כי "עברו הפלילי של המשיב מכביד ביותר, יידרשו דפים רבים על מנת לסקור עברו הפלילי ובעיקר בעבירות רכוש דומות במקרה כאן ואף חמורות יותר". בית המשפט לא הרחיב וציין רק מספר עבירות שבוצעו בשנים

2015-2016. עוד עמד בית המשפט על החומרה המיוחדת הנובעת לעבירה של גניבת מכשיר טלפון חכם, אשר "הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם" ואוצר בזיכרוננו זיכרונות משמעותיים ומידע החיוני לתפקוד היומיומי. מכאן, מצא בית המשפט כי קיים סיכון שנוצר בגניבת מכשירים שכאלה ומכאן, מסקנתו של בית המשפט בדבר עילת מעצר. בהעדר חלופה ראויה, לא מצא בית המשפט להורות על חלופה והורה על מעצר עד תום ההליכים.

הערר

13. בערר טען הסנגור כי אין ראיות לכאורה. לדבריו, למעשה, הראיות היחידות הן שלושה סרטוני מצלמת אבטחה. בסרט אחד נראה העורר בחנות ובסרט אחר רואים אדם בלתי מזוהה גונב דבר מה מתיק. הסנגור סבור כי אין סיכוי סביר להרשעה בשים לב לכך שהמתלונן לא זיהה את העורר ואף בסרט לא ניתן לראות מי בפועל ביצע את הגניבה. בהתחשב בכך שהיו שני אנשים בחנות, בגילאים דומים, יתכן בהחלט שהגנב היה האחר.

14. בדיון על פה הוסיף הסנגור והציג קטעים מתוך הסרטונים. הסנגור הצביע על כך שב"סרטון השני" רואים את הגניבה עצמה ולכאורה הדמות המבצעת את הגניבה יוצאת מהחנות בשעה 12:57:15. אולם, לדבריו, במצלמה אחרת, למרות שהשעה אינה נראית היטב, ניתן לכאורה להסיק שהעורר עדיין נמצא בחנות, בחלק אחר שלה, בשעה 12:57:19. הסנגור סבור, כי לא זו בלבד שלא ניתן לזהות את הגנב בסרטון המתעד את הגניבה, אלא שהפרשי הזמנים בין המצלמות מאפשרים לקבוע כי העורר אינו הגנב.

15. התובעת בדיון תמכה בהחלטת בית משפט השלום. התובעת הוסיפה כי מעבר לנקודות הדמיון שמצא בית המשפט בין תמונת העורר בחנות לבין הדמות המבצעת את הגניבה, קיים קו דמיון נוסף. המדובר בפס לבן על גבי סוליות נעלי הגנב לכאורה, הנראות בצילום של העורר בעמידתו בפתח החנות, ונראות גם לכאורה בדמות החשוכה המבצעת את הגניבה ב"סרטון השני".

16. יאמר כי לתובעת לא הייתה תשובה לטענת הסנגור לעניין פערי הזמנים, שלא נטענה בהודעת הערר ולא נבדקה. התובעת גם אישרה כי אין מדובר בסרטון אשר הורד ממחשב החנות על ידי חוקר מוסמך, אלא מדובר בסרטון שהורד על ידי המתלונן.

דין

17. בזו הפעם, אני נאלץ לחלוק על עמדתו של בית משפט השלום הנכבד. לדעתי, **אין בתיק זה ראיות לכאורה המספיקות להורות על מעצר עד תום ההליכים** ואף לא על חלופת מעצר.

18. על יסוד טיעוני הצדדים והחלטת בית המשפט, הנחתי בדיון כי החוקרים, הצדדים ובית המשפט, הסתמכו על סרטוני האבטחה עצמם. אולם, לאחר הדיון, בעיון מעמיק יותר בתיק החקירה, לא מצאתי מסמך דיגיטלי שלם, כאמור. נמצא דיסק, אשר עליו שלושה סרטונים בלבד. אין מדובר בסרטוני אבטחה מקוריים שהועתקו באופן ישיר על ידי העתקת קובץ דיגיטלי בשלמותו וללא עריכה. המדובר בשלושה סרטונים שנעשו בהעתקה עקיפה. היינו, בעת הקרנת סרטוני האבטחה על מסך מחשב, צולמו הסרטונים באמצעות מצלמה

נפרדת הקולטת את מסגרת המסך. צילום, בו המצלם עובר ממצלמה למצלמה, ומ"מסך מלא" ל"מסך מפוצל" בו נראים מספר סרטוני אבטחה. בין השאר, יש גם מעבר ממצלמה למצלמה, כאשר המצלם מנסה להראות את האירועים בשתי המצלמות, כהמשך אחד. באחד הסרטונים אף ניתן לשמוע את הערות המצלם ב-voiceover.

19. כאשר ראיתי שזה הוא מצב הסרט, הבנתי מדוע לא הצליח עו"ד זיתונה לעקוב אחר הזמנים המדויקים בעת הצפייה, והדגיש כי בחלק מהסרט חלק מהמספר המתעד את השעה המדויקת נעלם מהעין. בעת הדיון טעיתי, כאשר לא ייחסתי לעניין זה חשיבות. שכן, הנחתי שבעת הצפייה בכל סרט אבטחה בפני עצמו, יראה השעון כמקובל, וניתן יהיה לעקוב בדקדקנות אחר תנועותיהם של העורר ושל הגנב, לבחון אם אמנם אחד הם. אולם, כאשר התברר שאין בתיק הורדה מסודרת של כל מצלמות האבטחה לזמנים הרלוונטיים, בשלמות וללא עריכה, נתתי החלטה לפיה על המדינה להמציא את הדיסק המקורי. דיסק, אשר לכאורה משתמע מהודעת המתלונן השנייה, כי נמסרה בשלמותה למשטרה, ללא עריכה.

20. כן הוריתי למדינה להגיש הודעת הבהרה כללית לעניין זה ולעניין בעיות בשרשרת המוצגים עד ליום 9.10.16 בשעה 13:00. שכן, הדיסק עצמו לא מסומן, ובתיק יש אינדיקציות לקבלת סרטים מהמתלונן באמצעות וואטסאפ, ולא רק במסירה של דיסק העתקה שלמה. אף לא ברור מתוך התיק מי הדפיס את תמונות הסטילס עליהן הסתמך בית המשפט, ומה המקור לתמונות אלה.

21. נמסר מהמזכירות כי בשעה 14:22 הוגשה הודעה חלקית, אך המזכירות נתבקשה על ידי התביעה שלא לסרוק ההודעה החלקית, עד העברת הודעה מלאה. תגובה "מלאה" הוגשה על ידי המדינה רק בשעה 16:37, אתמול.

22. מתגובת המדינה המלאה עולה כי חלק מבעיות השרשרת הושלמו בעקבות ההחלטה, ונמסר כי יוגשו לבית המשפט מזכרים חדשים, המסבירים את מקור הדיסק אשר בתיק בית המשפט. התביעה מסבירה כי הדיסק אשר בתיק משקף את אשר הועבר על ידי המתלונן בוואטסאפ לחוקר אחד, ממנו הודפסו תמונות הסטילס והורד התוכן לדיסק על ידי חוקר אחר, וזהו החומר אשר הוצג לעורר בחקירתו על ידי חוקר שלישי. מזכר, המתאר חלק מפעולות אלה, אכן הוגש לבית המשפט הבוקר, שעה קלה לפני מתן ההחלטה. מכל מקום, המדינה אישרה, כי אין בידה את הדיסק שאמור היה לשקף הורדה מלאה של מצלמות האבטחה. דיסק, אשר אותו מסר המתלונן לכאורה במסגרת חקירתו השנייה.

23. עולה אם כן, כי אין בידי המדינה את הראיה המקורית, היינו זיכרון המחשב של מצלמת האבטחה. אין בידי המדינה עותק אמין מהראיה המקורית, אשר בוצע על ידי חוקר מחשבים מוסמך, משום שהמדינה כלל לא טרחה לשלוח חוקר מחשבים להוריד את המסמכים המקוריים. למרבה התדהמה, אפילו הראיה הפחותה במהימנותה אינה בידיו. היינו עותק שלם שהוכן על ידי המתלונן, שכמובן אינו חוקר מחשבים מוסמך, אך לפחות מתיימר להעתיק המסמכים הדיגיטליים בהעתקה מלאה ושלמה. כל שיש בידיו הוא עותק גרוע שבגרועים, העתקה חלקית וחובבנית. ראיה לא שלמה ולא בהירה, אשר הוכנה על ידי מישהו שרצה להוכיח נקודה מסוימת, ומכאן גם שיש להטיל ספק במהימנותה. ודוק, אין מדובר חלילה בהטלת ספק בתום לבו של המתלונן. אלא, שנקוט בידנו ששטר האמון על איסוף ראיות יודע לשקוד על מעשיו באובייקטיביות וזהירות, ויביא כל ראיה שעלולה להתברר כחשובה. לעומת זאת, מי שהוא בעל עניין, אפילו מנסה בתום לב להוכיח נקודה מסוימת, עלול בשגגה להשמיט חלק קריטי, שאינו נראה בעיניו כחשוב. כך לדוגמא, במקרה

זה, אין לדעת אם השעון הנראה בצילום משקף את השעון הפנימי של מחשב העסק, כך שכל המצלמות מסונכרנות; או שמא מדובר בשעון של מחשב המצלמה, כך שיתכן פער זמנים בין שעוני המצלמות השונות. דבר, אשר חוקר מחשבים מוסמך היה בוודאי מציין במסגרת טופס ההורדה של התוכן הממוחשב.

24. במקרה זה, כל שנותר בידנו הם קטעי סרטים קצרצרים, שאינם כוללים את כל ההקשר, אינם מראים את העורר מלפני כניסתו ועד לאחר צאתו ואינם מראים את כל החנות במקביל לנוכחות העורר. החשוב ביותר הוא, שהצילומים המקוטעים אינם מראים את כל החנות לפני, אחרי ובמקביל למעשה הגניבה.

25. כך, לא ניתן לדעת אם בצילום המקורי אין דמותו של הגנב נראית יותר טוב, באופן שמאפשר להבחין ביותר פרטים. כך, אין מידע מספיק כדי להצטרף להתרשמות בית משפט השלום, כי העורר מסתכל לאחוריו ולצדדיו, ולא על המרכולת העומדת למכירה. כך, לא הצלחתי לבחון את טענתו של הסנגור, לפיה העורר נראה שווה בחנות מספר שניות לאחר שהגנב נראה יוצא מהחנות, שכן המצלם העקיף לא הקפיד על צילום מלא של הפריים, המאפשר את ראיית שעון המצלמה. מה גם, שאין לדעת אם המצלמות מסונכרנות, כאמור. ייתכן בהחלט שלו היו הסרטים מורדים במלואם וכראוי, ניתן היה להפריך את טענת הסנגור. אולם, קיימת גם אפשרות כי טענתו הייתה מוכחת. ייתכן גם כי היו מתקבלים נתונים נוספים, המלמדים כי מראה הגנב שונה בפרט מהותי מהעורר, או כי לנאשם "אליבי" להוכיח שאין הוא הדמות הכהה המבצעת את הגניבה, בהיותו באותה עת בחלק אחר של החנות.

26. אכן, הכלל הראייתי שנודע כ"כלל הראייה הטובה ביותר", כבר התעמעם במידה רבה, ואין כוחו במותניו היום כבעבר. כפי שנאמר בע"א 1172/13 **דוד שרוט נ' יוסי וינר** (15/03/15), בדברי השופט שהם, בפסקה (24):

"ברבות השנים, רוכך, במידה רבה, כלל הראייה הטובה ביותר, ונוספו לו חריגים שונים, עד אשר יש מבין חכמי המשפט שהתבטאו כי כל מה שנותר מכלל הראייה הטובה ביותר הוא כי המקור של מסמך פרטי (להבדיל ממסמך ציבורי) צריך להיות מוגש לבית המשפט כדי להוכיח את תוכנו, אלא אם ניתן להסביר את היעדרו של המקור" (ע"פ 869/81 **שניר נ' מדינת ישראל** פ"ד לח(4) 169, 206 (1984) (להלן: עניין שניר)). כיום, מקובלת הגישה, לפיה אין עניינו בקבילות ראיות אלא במשקלן, "ובהיעדר חשש לאמינות ה'העתק', לא יהיה באי הבאת המסמך המקורי כשלעצמו כדי לכרסם בתשתית הראייתית של בעל הדין העושה בו שימוש" (ע"א 9622/07 **הולין נ' קופת חולים כללית של ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל**, בפסקה 25 (30.5.2010); ע"א 2449/08 **משה טואשי נ' בנק מרכנתיל דיסקונט בע"מ**, בפסקה 17 (16.11.2010)).

27. אולם, למרות החלשת "כלל הראייה הטובה ביותר" ככלל קבילות, עדיין כוחו במותניו לעניין משקל. בדורנו, כללי קבילות רבים הפכו לעניין שלמשקל "בלבד". אולם, אין לומר כי ראיות בעייתיות, אשר אבותינו ורבותינו השופטים בדורות הקודמים ראו לנכון לפסול לגמרי, הפכו עתה לראיות בעלות משקל מלא. השיקולים שהביאו לפסלות בעבר הם שיקולים כבדי משקל, אשר יש ליתן עליהם את הדעת גם היום. לכן, מצד אחד, אין היום צורך לתפוס ולהביא לבית המשפט את המחשב המשמש את העסק של הנפגע, כאשר ניתן לבצע העתקה דיגיטלית מושלמת ואמינה. יתרה מזו, ייתכן גם שהעתקה גרועה וחלקית, שאינה מתועדת כראוי, תהיה קבילה בכל זאת. אולם, משקלה של העתקה גרועה וחלקית יהיה קל מאוד. זאת, במיוחד מקום בו ניתן היה לבצע העתקה טובה יותר.

28. ודוק, איני אומר שלא נכון היה לקבל מהמתלון ראייה חלקית ופגומה, בשלב הראשון. במקרה זה, כאשר נראה העורר בתוך החנות, מדובר בכל זאת בראייה חשובה. בשלב הראשון, חוקר נבון יאחז בזריזות על כל מה שיצליח להניח עליו את ידו. אולם, ראייה זו, שדי בה כדי להוות יסוד סביר לבקש הארכת מעצר לצרכי חקירה (כדי לשלוח חוקר מיומן להשיג את הראייה השלמה), אינה ראויה ומספקת לשמש כראייה אובייקטיבית וסופית. לא נכון לסמוך כתב אישום על ראייה כזו, וכל שכן שלא נכון לסמוך עליה בקשה למעצר עד תום ההליכים.

29. מסקנה זו נובעת גם מהעיקרון הכללי של מתן משקל למחדלי חקירה. אכן, בית המשפט לעיתים צריך לסמוך על ה"יש" ולא לקונן על ה"אין". אין לצפות מיחידה חוקרת להשקיע מאמץ אינסופי בכל תיק גניבה. יתרה מכך, לא כל מחדל חקירתי, אפילו מחדל של ממש, מביא לתוצאה של שחרור ממעצר או זיכוי, והדבר תלוי בנסיבות של כל מקרה קונקרטי. אולם, בבוא בית המשפט להסתמך על ראיות מקוטעות, כאשר ניתן היה לקבל ראיות שלמות יותר, צריך לנקוט זהירות מיוחדת.

30. במקרה זה, לכאורה, הייתה בידי המשטרה ראייה טובה יותר, ההעתקה השלמה שהכין המתלון, אך ראייה זו אבדה מן התיק, משום מה. המשטרה יכולה הייתה, ללא מאמץ חריג, לשלוח חוקר מיומן לבצע העתקה ישירה מתוך המחשב בחנות, ולהגיע לראייה ברמה אופטימאלית, אך לא עשתה כן. בנסיבות כאלה, מדובר אכן במחדל ברור, ולא ראוי לסמוך הרשעה או מעצר עד תום ההליכים, על הראייה החלקית והחסרה.

31. אכן, בית משפט השלום לא הסתמך על הסרטונים לבדם. בית המשפט הסתמך גם על עדות המתלון, לפיה מעשה הגניבה התגלה מיד לאחר ששוחח עם אחד משניים שנכנסו לחנות יחדיו ויצאו בסמיכות. המתלון הניח כי השניים פעלו יחדיו, אחד הסיח דעתו ואחד גנב. אולם, מעדות המתלון אנו למדים כי דעתו הייתה מוסחת. הוא הניח שהשניים שאותם ראה במקביל הגיעו יחד, אך הדבר יכול היה להתברר ביתר בהירות בצפייה בסרט המלא, אשר אולי כולל, לדוגמא, צילום מחוץ לחנות לראות כיווני הגעה. המתלון כלל לא דיווח על אותה נוכחותה של אותה קונה עם עגלת תינוק, הנראית בתמונות, אשר באמת אינה דומה כלל לגנב, אך מלמדת בעצם קיומה כי המתלון לא ראה הכול. בהעדר רישום אמין של השעון, אף לא ניתן לדעת בביטחון, כי הטלפונים של המתלון אכן נגנבו בשעה שהוא סבור שנגנבו, ולא דקות אחדות קודם לכן.

32. אומר כי, בניגוד לבית משפט השלום, לא מצאתי כי התנהלות העורר בחקירה מחזקת באופן משמעותי מאוד את הראיות נגדו. אדם אשר סתם מסתובב בין חנויות לא יזכור בהכרח לאיזו חנות נכנס. עם זאת, צודק בית המשפט שיש משקל לכך שהעורר טען כי ביצעו עליו חיפוש ביציאה. שכן, אירוע כזה בוודאי שצריך היה לזכור ולדווח לחוקר כשנשאל על מעשיו. בכך, יש חיזוק מסוים לראיות התביעה. עם זאת, כידוע, ניתן לחזק את ה"יש", אך לא את ה"אין".

33. **סיכומי הדבר**, העורר הוא בהחלט "החשוד המידי". גניבת הטלפון התבררה זמן קצר לאחר שהייתו בחנות, הגנב נראה בתווים כלליים דומה לעורר, והעורר הוא בעל רישום פלילי בעשרות הרשעות, לרבות הרשעות משנה זו בגין מעשיו דאשתקד, ולרבות הרשעות רבות במעשים דומים. אולם, המדינה חדלה ולא הביאה את הראייה הישירה והאיכותית, שלא קשה היה להביאה. ראייה, שייתכן מאוד שיכולה הייתה לאשש או להפריך את החשד. נוכח מחדל זה, אין הראיות החלקיות יכולות להספיק, ולא ראוי ליתן משקל של ממש לראייה הפגומה.

תוצאה

34. המסקנה היא, אפוא, שאין סיכוי סביר להרשעתו של העורר, ואין בתיק "ראיות לכאורה" המספיקות להורות על מעצרו. אין מדובר בראיות לכאורה חלשות, היוצרות איזון חדש במסגרת הלכת "מקבילית הכוחות". מדובר בראיות שאינן עומדות בסף המזערי הנדרש למעצר לפי הלכת זאדה, ואינן יכולות להצדיק כל הגבלת תנועה. שכן, נוכח החסר והמחדל, אין בראיות הנוכחיות סיכוי סביר להביא להרשעה. ממילא, אין צורך לבחון את עוצמת העילה, ואם יש בחלופה כדי להועיל.

35. הערר מתקבל. אין מקום למעצר או לחלופת מעצר. העורר ישוחרר בתנאי ערבות עצמית וערבות צד ג' בלבד, על סך 7000 ₪ כל אחת. בהעדר צורך בפיקוח אמין כחלופת מעצר, אלא רק בהרתעה כלכלית מזערית להבטחת התייצבות, אשתו של העורר, גב' ג'ולי סבח יוז, יכולה לשמש ערבה צד ג'.

36. אם תמצא (או תורד כראוי) הראיה הטובה, ותסבור המדינה, לאחר עיון, שיש בה כדי להקים מחדש סיכוי סביר להרשעת העורר, רשאית המדינה להגיש בקשה לעיון חוזר. אולם, כמובן, שבשלב כזה יילקח בחשבון שחרור של המשיב עד אותה עת, בין יתר השיקולים.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ז, 10 אוקטובר 2016, בנוכחות
העורר, ב"כ עו"ד בני זיתונה והתובעת עו"ד שרית אלישע אל
עמי